

K prvnímu výročí mučednictví Ša'abána Ahmada Al-Dalou (2004–2024)

Bratři a sestry v Palestině a všichni, kdo stojí s námi proti tyranii,

dnes si připomínáme rok od mučednictví **Ša'abána Ahmada Al-Dalou**, syna Gazy, hafize Koránu, mladého muže plného geniality a laskavosti. Měl by být nyní s námi, oslavovat své jednadvacáté narozeniny. Měli bychom slavit jeho dospělost, jeho studia, jeho sny. Místo toho se scházíme v smutku – protože byl násilně vyrván z našich řad, odebrán život nejpodlejšími zločinnými divochy, kteří kdy kráčeli po této zemi.

V noci **14. října 2024** hořelo nebe nad nemocnicí Mučedníků Al-Aksá červeným ohněm. Stany, které poskytovaly útočiště vysídleným, rodinám, jež si myslely, že našly útočiště pod ochranou mezinárodního práva, se proměnily v pec. A v jednom z těchto stanů ležel Ša'abán, zotavující se ze zranění, napojený na infuzi, s matkou po boku. Úder proměnil jejich útočiště v ohnivou klec. Jeho otec se vrhl do plamenů, vytahoval děti ven, zatímco jeho vlastní tělo hořelo, ale k nejstaršímu synovi se nedostal. Jeho bratr se snažil prolomit stěnu plamenů, ale byl stažen zpět. A když hořel v pekle ohně, Ša'abánův poslední čin nebyl projevem strachu, ale víry: pozvedl prst v šahádě, prohlašuje jednotu Boha, když se k Němu vracel. Jeho matka byla rovněž pohlcena ohněm, když se plazila plameny, její tělo se lámalo. O čtyři dny později následoval jeho mladší bratr Abdul Rahman v mučednictví.

Nejednalo se o nehody. Nebyly to přírodní tragédie. Byly to úmyslné zločiny, spáchané okupací, která bombardovala domy, školy, mešity a nemocnice a pak se odvážila nazývat vraždění dětí „sebeobranou“. Zavraždili Ša'abána, když ležel zraněný na nemocničním dvoře. Ukradli mu život a s ním i budoucnost, o které snil – o medicíně, o inženýrství, o službě své rodině a lidu.

A jaký život žil, i když jen devatenáct krátkých let. Ša'abán si jako chlapec zapamatoval Korán, naplňujíc svou rodinu hrdostí. Vynikal ve škole, dosáhl **98 % na zkouškách Tawjihi**, čímž si otevřel dveře ke každému studijnímu oboru. Toužil být lékařem, ale když mu chudoba tuto cestu uzavřela, věnoval se počítačovému inženýrství se stejným zápalem. I během války odmítal vzdát své vzdělání – chodil dlouhé vzdálenosti pod drony a granáty, aby našel přístup k internetu, přihlašoval se na hodiny uprostřed bombardování.

Nebyl jen studentem, ale synem povinnosti. Jako nejstarší dítě nesl břemena své rodiny. Daroval krev, když nemocnice v Gaze neměly zásoby. Nahrával výzvy v arabštině a angličtině, volal na svět, aby viděl, poslouchal, jednal. Řekl: „*Míval jsem velké sny, ale válka je zničila, učinila mě fyzicky i duševně nemocným.*“ Přesto i ve svém zoufalství pokračoval ve snění – ne pro sebe, ale pro svou rodinu, pro Gazu, pro zítřek, který nikdy nepřišel.

Jeho bratr Muhammad ho nazval „mým podporovatelem, mým přítelem, mým společníkem“. Jeho matka ho nazývala svým vzorným synem. Pro svou komunitu byl inspirací. A

pro svět se po svém mučednictví stal symbolem. Virové záběry jeho posledních chvil – jeho tělo hořící, prst zvednutý v šahádě – otřásly svědomím milionů. Jeho příběh byl vyprávěn v parlamentech, psán v novinách, šeptán v modlitbách na různých kontinentech. Ša'abán, chlapec z Gazy, se stal zrcadlem mlčení lidstva.

Uplynul rok, ale smutek nezeslábl. Pokud něco, rána se prohloubila. Každý den, kdy se probouzíme bez něj, nám připomíná nejen jeho nepřítomnost, ale i krutost, která ho ukradla. Měli bychom ho nyní vidět, jednadvacetiletého, vstupujícího do mužství, možná absolvujícího, možná zasnoubeného, možná nesoucího nové naděje. Místo toho vidíme jen hrob, kde leží vedle své matky a mladšího bratra.

A přesto Ša'abán nezmizel. Je živ u svého Pána, živen způsoby, které nevidíme. Jeho paměť žije v každém srdci, které odmítá zapomenout, v každém hlasu, který volá po spravedlnosti, v každém dítěti Gazy, které stále sní navzdory bombám.

Sláva mučedníkům

Kéž Alláh slituje nad duší Ša'abána, jeho matky Alaa, jeho mladšího bratra Abdula Rahmana a všech, kteří padli. Kéž jim udělí nejvyšší hodnosti v *Džannatu al-Firdaws*, ve společnosti proroků, pravdivých, spravedlivých a mučedníků. Kéž uzdraví srdce živých a kéž učiní jejich obětí světlem, které nás vede k spravedlnosti a osvobození.

„A nemyslete si, že ti, kteří byli zabiti na cestě Alláha, jsou mrtví. Naopak, jsou živi u svého Pána a jsou obdarováni.“

- Súrat Álu 'Imrán (3:169)

Ša'abáne, nezapomeneme na tebe. Svět možná odvrací zrak, ale my neseme tvé jméno, tvůj úsměv, tvé sny. Byl jsi nám vyrván ohněm, ale tvé světlo září jasněji než temnota, která se tě pokusila pohltit.